

ISUS JE ŠUTIO

Cvjetnica, A

Što je Isus činio u najodsutnijim trenucima svoga života, kad su ga ispitivali i sudili i veliki svećenik i Pilat i Herod, kada su ga izazivali vojnici i sluge, kada ga je pogrđivala svjetina, kada je znao da je došao odlučni čas. Što je, dakle, činio? Ništa. Šutio je. Zar je doista trebao šutjeti kad su bili toliki koji su ga slušali, kad je mogao pred najvišim vlastima obraniti sebe i svoje poslanje i navijestiti im spasenje? Isus je šutio. Dragi prijatelji, kako li nas duboko zna boljeti ta Božja šutnja. Pogledajmo malo u povijest spasenja otajstva Božje šutnje!

U samim počecima Bog kao da se bio „sklonio“ i „dao prigodu“ prvim ljudima da se upuste u pogubni razgovor sa zmijom. Pojavio se tek kasnije, kad je bilo sve gotovo. Sjetimo se zatim kako je prigodom sklapanja saveza Abraham bio rasjekao žrtvene životinje, a Bog se zadugo nije pojavljivao, tako da je sirotog Abrahama obuzeo mrak pun jeze. Ali Abraham je ustrajao i dočekao njegov dolazak u obliku gorućih zublji.

Sjetimo se kako je izabrani narod boravio u Egiptu 400 godina. Radili su kao robovi. I cijelo to vrijeme Boga kao da nije bilo briga za njihovu nevolju. I to 400 godina! Bog je očito imao neke svoje rokove. U Knjizi sudaca junak Gideon se žali kako ih je Bog posvema zaboravio, jer je dopustio da ih Filistejci tlače. A što onda reći za one duge godine progonstva u Babilonu? Što reći o onim dugim stoljećima kada je narod vapijao za Mesijom?

Kad se konačno Isus rodio, iako su anđeli bili pjevali i mudraci dolazili, ostao je taj događaj u biti ipak nezapažen. I onda kroz tridesetak godina što je činio utjelovljeni Sin Božji? Bavio se drvodjelstvom. Nije isticao. Šutio je. Prisjetimo se. Kad je Isus kasnije u svojem javnom nastupanju i činio velike znakove, redovito se upravo nakon velikih čudesa znao povlačiti u osamu. Nije puno davao na velike riječi i velike skupove. Radije je govorio o malom stadu i o zrnju gorušice.

I onda, u trenucima svoje velike kušnje, kad je bio uhvaćen i suđen, Isus je bio „*kao ovca nijema pred onima koji je strigu*“, tako da su se čudili i Pilat i Herod i veliki svećenik. I apostoli su se bili čudili, jer nisu razumjeli kako to da on ništa ne poduzima da se spasi od osude.

A i kasnije, poslije uskrснуća, znao se skrivati u tišini. Trebalo je proći 50 dugih i nemirom ispunjenih dana da apostoli prime dar Duha Svetoga, pa da im se otvori pamet i srce i da postanu pravi apostoli, temelji Crkve. A i tijekom povijesti Crkve ostaje često nama običnim puno teških pitanja. Zašto je npr. šutio kada su nestajale nekad cvatuće Crkve u Maloj Aziji i Sjevernoj Africi? Zašto je šutio kad je Crkva u svojoj povijesti vukla neke poteze kojima se danas ne ponosimo?

Zar ne da je i u tvom životu Isus znao zašutjeti, skloniti se ispred tvoga pogleda, tako da se čovjek osjeća sam i napušten? U životu svakog od nas ima tih trenutaka za koje nam se čini da predugo traju. To su trenuci i razdoblja nejasnoća, tame, tjeskobnih traženja. To su trenuci kad nam se čini da ništa ne vidimo, ništa ne znamo, ništa ne vjerujemo. To su trenuci kad s tjeskobom vidimo kako odlazi od nas sigurnost, izvjesnost, lakoća vjerovanja.

A Isus je šutio. Plodonosna i spasonosna bila je njegova šutnja. Plodonosna i spasonosna bit će njegova u šutnja i u našem životu. Potrebno je samo ustrajavati u vjeri, molitvi i dobrim djelima. pa će i za nas sinuti svjetlost Kristova uskrsnuća.

Zvonko Pažin